

Hvad mig angaaer, maa jeg tilstaae, at jeg be-
kjender mig til den Anstuelse, at Regjeringen
ligesom enhver. Anden kan høre sig for hos
dem, den har Tillid til, erfare deres Mening
og derved faae sin egen Mening enten bekræftet
eller gjendrevet, men i ethvert Tilfælde klarer;
men et saadant Raad skal Regjeringen idet-
mindste ikke efter vor Anbefaling søge; thi naar
vi have raadet Regjeringen til at høre den
Enes eller den Andens Mening, have vi ifor-
veien gjort det vanskeligt for os at gaae vor
egen Vej, at gaae den Vej, der efter vor Over-
bevisning er den rette, men som maaskee er
en heel anden end den, som bliver angivet af
de Herrer Kronjurister eller Facultetets Pro-
fessorer. For mig er det klart, at de, som ene
og alene have at afgjøre dette Spørgsmaal,
det er os, os i Forening med Regjeringen; vi
kunne spørge, hvem vi ville, og Regjeringen
kan spørge, hvem den vil, men Alt i Fortrolig-
hed og underhaanden; vi have Afgjørelsen, vi
stulle ikke lade os binde, vi stulle ikke lade Af-
gjørelsen vanskeliggjøres for os derved, at vi
udpege en eller anden Corporation som en saa-
dan, der maa være særlig kaldet til at udtale
sin Mening, der saa bagefter vil blive trykkende
og besværlig for os, der have Afgjørelsen. Det
var væsentlig dette, som jeg havde tænkt at sige,
det var væsentlig, for at jeg skal gjentage det,
de Ytringer, vi hørte fra de tvende ærede
Rigsdagsmænd fra Weile og Hjerting (Hamme-
rich og H. Sage), som gjorde, at jeg følte mig
forpligtet til at tage Ordet imod dem. Men
da den høitærede Cultusminister havde Ordet,
udtalte han sig iblandt Andet om Forslaget
under Nr. 18; han udtalte sig, jeg tilstaaer, at
det glædede mig, med mindre Varme, med min-
dre Bestemthed mod Vedtagelsen af dette For-
slag, end jeg havde frygtet for. Han sagde, at
den nye Post: „Folketirken“ og Dmposteringen
af de Midler, hvorom der her er Tale, havde
tabt endeel af Interessesen for ham, efterat der
havde vist sig mindre gunstige Udfigter for den
Lønningslov, han havde indbragt i Landsthin-

get; han betragtede den nye Post væsentlig som
en Knage, paa hvilken den anden Lov skulde
hænge; ja, dersom jeg maatte udtale mig spørge-
fuldt, vilde jeg sige: jeg skal ikke alene gjerne
lægge Knage og Neb til, for at hænge den
anden Lov, men da det ikke var i den Mening,
at han brugte denne Ytring, vil jeg sige, jeg
vil med al mulig Kraft arbejde imod, at Kna-
gen bliver slaaet op, for at den ikke, jeg vil
ikke sige iaar, men adaare, eller maaskee senere,
kan blive brugt til derpaa at hænge en saadan
Lov. For at det ikke skal skee, vil jeg strax
gjøre, hvad jeg kan, for at faae Knagen ud-
stemt, og dem, som maatte opfatte den om-
handlede Lønningslov omtrent paa samme
Maade som jeg, vil jeg tillade mig at give det
Raad, at de, ligesom jeg, stemme Knagen ud,
thi saa bliver der ikke nogen Veilighed til at
hænge Noget derpaa.

Naar den høitærede Cultusminister samtidig
meget indstændig opfordrede det ærede Thing til
at stemme imod de tvende Forslag, der under
Nr. 16 og 17 staae opførte som Udvalgets
Fleertals og Mindretals Forslag, da kan jeg
derimod ikke nægte, at jeg vilde ønske, at jeg
var i Besiddelse af en ganske anden Stemme,
end jeg er, og ganske anderledes kunde indvirke
paa det ærede Thing, end jeg er istand til;
dersom det var Tilfældet, vilde jeg tillade mig
endnu langt indstændigere end den ærede Cul-
tusminister at opfordre Thinget til at stemme
i mod begge disse Forslag.

Rettelser.

Nr. 140, Sp. 2213, Lin. 3 f. n.: „3,000 Rd.“ læs:
„5,000 Rd.“
— — — 2214, Lin. 8 f. o.: „3,000 Rd.“ læs:
5,000 Rd.“